

27/01/2019

Ο Σεβασμιώτατος κ. Παντελεήμων στα Παλατίτσια Ημαθίας (φώτο)

/ [Ενορίες](#)

Την Κυριακή 27 Ιανουαρίου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, κ. Παντελεήμων, λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου στα Παλατίτσια Ημαθίας, επί τη εορτή της Ανακομιδής των Ιερών Λειψάνων του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου.

Στο τέλος, ο Σεβασμιώτατος χειροθέτησε Αναγνώστη τον κ. Αντώνιο Κακαγιάννη.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου είχε ως εξής:

«Καί ιδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρά ἁμαρτωλῷ ἄν-δρί εἰσῆλθεν καταλῦσαι».

Μία σωτήρια συνάντηση μᾶς πε-ρι--έγραψε τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, τή συνάντηση τοῦ Χρι--στοῦ μέ τόν ἀρχιτελώνη τῆς Ἱεριχοῦς, τόν Ζακχαῖο, ἕναν ἄν-θρωπο, ὁ ὁποῖος εἶχε τή φήμη τοῦ ἐκμεταλλευτοῦ τῶν ἀνθρώπων, ἑνός ἀνθρώπου πού πλούτιζε κα-τα--πιέζοντας τούς συμπολίτες του καί κερδίζοντας μέ ἄδικο τρόπο ἀπό τόν κόπο τους.

Καί ὅμως παρά ὅλα τά ἀρνητικά πού ἀκούóταν εἰς βάρος τοῦ Ζα-κ-χαίου, ὅταν κυκλοφόρησε ἡ εἶδη-ση ὅτι ὁ Χριστός θά περάσει ἀπό τήν Ἱεριχώ, ἐκεῖνος ἔσπευσε καί ἀνέ-βηκε σέ ἕνα δένδρο στόν κε-ντρικό δρόμο τῆς πόλεως, προκει-μένου νά δεῖ τόν Χριστό, καθώς, ἐπειδή ἦταν μικρόσωμος, τό πλῆ-θος πού συγκεντρώθηκε τόν ἐμπό-διζε.

Ἡ ἐξέλιξη τοῦ περιστατικοῦ εἶναι γνωστή σέ ὅλους μας καί τήν ἀκούσαμε πρό ὀλίγου νά τήν περι-γράφει καί ὁ ἱερός εὐαγγελιστής Λου-κάς. Ὁ Χριστός κάλεσε τόν Ζακ-χαῖο νά κατεβεῖ ἀπό τό δέν-δρο, λέγοντάς του ὅτι θέλει νά μεί--νει στό

σπίτι του, και έκείνος υπο-σχέθηκε να χαρίσει τη μισή του περιουσία στους πτωχούς και να επιστρέψει τό τετραπλάσιο σέ όσους είχε άδικήσει ή συκοφα-ντή-σει.

Σέ αύτή τήν έντυπωσιακή άλλα-γή τοῦ άρχιτελώνου Ζακχαίου έ-στι-άζεται συνήθως ή προσοχή μας, και ό Ζακχαϊος άποτελει άναμ-φί-βολα τόν πρωταγωνιστή, πού μάς διδάσκει μέ τό μέγεθος και τή δύ-ναμη τής μετανοίας του.

Όμως ό ιερός ευάγγελιστής άνα-φέρεται και σέ κάποιους άλλους. Άναφέ-ρε-ται σέ κάποιους πού ένο-χλοῦνται από τήν έπιλογή τοῦ Χρι-στοῦ να μείνει στην οίκία τοῦ Ζακχαίου. Ένοχλοῦνται από τήν έπιλογή τοῦ Χριστοῦ να έπισκε-φθεϊ κάποιον πού θεωροῦσαν άμαρ-τωλό και κατά συνέπεια άκα-τάλληλο για να συναναστρέφεται μαζί του ό διδάσκαλος.

Ό ευάγγελιστής Λουκάς δέν τούς κατονομάζει, αλλά είναι εύνόητο ποιοί είναι. Είναι κάποιοι δῆθεν εύ-σεβεϊς, κάποιοι πού έχουν άπο-ψη για ό,τι συμβαίνει γύρω τους και έχουν μία εύκολία να κρίνουν και να κατακρίνουν τούς πάντες, άκόμη και τόν Χριστό, για τίς έπι-λο-γές του, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τους ή να θέλουν να κα-τα-νοήσουν τή σημασία και τό βαθύ-τερο νόημα τῶν έπιλογῶν και πρά-ξεων του. Είναι αυτοί οί όποιοι και σέ άλλες παρόμοιες περιπτώ-σεις κατακρίνουν τόν Χριστό και άγανακτοῦν έναντίον του, λέγο-ντας ότι πήγε να μείνει σέ ένα άμαρ-τωλό άνθρωπο.

«Και ιδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ότι παρά άμαρτωλῶ άν-δρί είσηλθεν καταλῦσαι».

Πόση διαφορά υπάρχει ανάμεσα στίς δύο εικόνες πού μάς παρου-σία-σε τό σημερινό ευάγγελιο. Ό άμαρτωλός Ζακχαϊος ανταποκρί-νε-ται στην πρόσκληση τοῦ Χρι-στοῦ, αλλάζει τή ζωή του μέ τή μετάνοια και κερδίζει τή σωτηρία. Οί δῆθεν εύσεβεϊς παραμένουν στην άμαρτία, γιατί άμαρτία είναι ή κατάκριση, και μάλιστα διπλή, γιατί δέν κατακρίνουν μόνο τόν Ζακχαϊο ως άμαρτωλό αλλά και τόν Χριστό πού τόν έπισκέπτεται. Και έτσι στεροῦνται και τή χαρά τής έπισκέψεως τοῦ Χριστοῦ, πού απολαμβάνει ό Ζακχαϊος, και τή χαρά τής σωτηρίας, διότι όποιος κρί-νει και κατακρίνει τούς άδελ-φούς του, αυτός κρίνεται και κα-τα-κρίνεται από τόν Θεό.

«Και ιδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ότι παρά άμαρτωλῶ άν-δρί είσηλθεν καταλῦσαι».

Η στάση τῶν ανθρώπων πού πε-ριγράφει ό ιερός ευάγγελιστής, ό γογγυσμός και ή άγανάκτησή τους έναντι τοῦ Χριστοῦ, αλλά και ή κρίση και ή κατάκρισή τους έπα-ναλαμβάνεται σέ όλες τίς έποχές. Έπαναλαμβάνεται από ανθρώ-πους πού

βρίσκονται εκτός Έκ-κλη--σίας, αλλά νομίζουν ότι μπο-ροῦν νά κρίνουν καί νά κατακρί-νουν ὅσα συμβαίνουν σέ αὐτήν καί ὅσα κάνουν οἱ λειτουργοί της, χωρίς νά γνωρίζουν οὔτε τίς συν-θῆκες οὔτε τούς λόγους γιά τούς ὁποίους τά κάνουν.

Ἐπαναλαμβάνεται, δυστυχῶς, κά--ποιες φορές καί ἀπό ἀνθρώπους ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, πού ἔχουν μία εὐκολία νά κρίνουν καί νά κα-τακρίνουν, ἀδιαφορώντας γιά τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ: «μή κρίνετε, ἵνα μή κριθεῖτε», καί καταδικάζο-ντας τόν ἑαυτό τους στήν κρίση τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ εἶχαν τήν εὐ-καιρία καί τή δυνατότητα νά τήν ἀποφύ-γουν.

Ἔτσι, ἀδικοῦν ὅλοι αὐτοί τόν ἑαυτό τους καί συγχρόνως θέτουν προσκόμ-ματα στό ἔργο τῆς Ἐκ-κλη-σίας καί τῶν λειτουργῶν της, οἱ ὁποῖοι, ὅ,τι καί ἂν κάνουν, ἀπο-βλέπουν στή σωτηρία τῶν ἀνθρώ-πων, πού ἀποτελεῖ καί τόν σκοπό τῆς Ἐκκλησίας μας.

Αὐτό συνέβη καί μέ τόν μεγάλο ἱε-ράρχη καί πατέρα τῆς Ἐκκλη-σίας μας, ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυ-σόστομο, τοῦ ὁποίου τή μετακο-μι-δή τοῦ ἱεροῦ λειψάνου του ἀπό τά Κόμανα τοῦ Πόντου, ὅπου ἐκοι-μή-θη ἐξόριστος, στήν Κωνσταντι-νού-πολη ἐορτάζουμε σήμερα.

Βρέθηκε ὁ ἅγιος στό στόχαστρο τῆς κριτικῆς τόσο τῆς αὐτοκράτει-ρας Εὐδοξίας ὅσο καί κάποιων ἐπι-σκόπων πού ἐνοχλοῦντο ἀπό τά κηρύγματά του, ἀπό τό ἔργο του, ἀπό τή συμπαράσταση πού προσέ-φερε στούς πτωχοὺς καί ἀδικου-μέ-νους, ἀπό τήν ἀγία ζωή του. Καί γι' αὐτό τόν συκο-φά-ντη-σαν, τόν κα-τεδί-κασαν καί τόν ἐξό-ρισαν, πα-ρά τήν ἀντίδραση τοῦ λαοῦ τῆς Κων-σταντινουπόλεως πού τόν ἀγα-ποῦσε, ἐμποδίζοντάς τον νά συνεχίσει τό ἔργο του.

Ὅμως τό ἔργο καί ἡ προσωπικό-τη-τα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυ-σο-στόμου εἶναι αὐτή πού παρα-μέ-νει ζωντανή μέσα στήν Ἐκκλη-σία καί μᾶς φωτίζει ὅλους, ἐνῶ ὅσοι τόν ἔκριναν καί τόν κατέ-κρι-ναν ξεχάστηκαν καί λησμονήθη-καν.

Ἐκεῖνος ἀδικήθηκε ἀπό κά-ποιους ἀνθρώπους, δικαιώθηκε ὅμως ἀπό τόν Θεό καί τιμᾶται ἀπό τήν Ἐκ-κλη-σία ὡς μέγας φωστήρ καί ἱε-ράρ-χης της.

Ἄς διδαχθοῦμε, λοιπόν, καί ἐμεῖς ἀπό τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνά-γνω-σμα, ἀλλά καί ἀπό τή ζωή τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, καί ἄς ἀποφεύγουμε τήν κρίση καί τήν κατάκριση, ὥστε καί διά τῶν πρεσβειῶν του, νά κερδίσουμε καί ἐμεῖς τή σωτηρία μας, ὅπως καί ὁ ἀρχιελῶνης Ζακχαῖος.

Ὁ Χριστός, ὅπως εἶπε καί σέ ἄλλη εὐκαιρία, «οὐκ ἦλθε καλέσαι δικαίους ἀλλά ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν». Εἶδε, λοιπόν, ὅλους πού τόν ἐπευφημοῦσαν, ἀλλά ἤθελε νά σώσει τόν ἁμαρτωλό Ζακχαῖο καί γι' αὐτό ζήτησε νά πάει στό σπίτι του.

Καί ὄντως σώθηκε ὁ Ζακχαῖος, πέρα ἀπό τίς ἐλεημοσύνες πού ἔκανε, γιατί βασικά μετανόησε γιά τή ζωή του.

Ἔτσι, λοιπόν, πολλές φορές καί ἐμεῖς δέν γνωρίζουμε γιατί ὁ ἱερεύς, ὁ ἀρχιερεύς μπορεῖ νά κάνει τό ἄλφα ἢ βῆτα ἔργο, γιατί δέν γνωρίζουμε ποιὰ εἶναι τά κίνητρά του γι' αὐτό τό ἔργο ἢ τήν ἀπόφαση. Βασικά τό ἔργο μας εἶναι νά σώσουμε τόν ἄνθρωπο καί κυρίως αὐτούς πού ἔχουν περισσότερη ἀνάγκη, ὄχι αὐτούς πού εἶναι μέσα στήν Ἐκκλησία, ζοῦν μυστηριακή ζωή, ἔχουν ἐξομολόγηση, ἀλλά αὐτούς οἱ ὁποῖοι στεροῦνται ὅλων αὐτῶν, στεροῦνται τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι κάθε ποιμένας, κάθε ἱερεύς ἔχει αὐτή τήν ἀγωνία, νά σώσει τόν πλανηθέντα ἄνθρωπο. Γι' αὐτό πρέπει νά εἴμεθα πολύ προσεκτικοί καί νά μήν κρίνουμε γιά νά μήν κριθοῦμε.